HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ואלא הא גמר גזירה שוה [ו]ג"ש לא גמר אלא מהיכא הוה [1]מויעפילו הוה ליה כמפורש. ומשני רבי יהושע בן פתירא לא גמרה ואין מדקדקין בג"ש מעלמא: **ואלא**. לרבי יהושע: **מהיכן הוא**. בפיו הוא אומרו: **מועיפילו**. ויעפילו לעלות וגו' שלא הרשיעו כ"כ בחילול שבת: **שפנה מלרעתו**. קדם ונתרפא: **והנה ידו מצורעת**. פיירו לוקה בגופו: **ויוליאה והנה ידו**. אחר הילפיתה מצורעת כשלג ובמה טוהר בתיב מחיקו והנה שבה: **נם בחוך נם**. לאחר שחזר ונעשה מטה בלעו ולא כשהוא תניע תניע ויבלע תניע מהרן: **ולא ילפינן זורק ממושיט**. שהיה בעבודת הלויס למעלה מעשרה מרשות היחיד לרשות היחיד ורשות הרבים בחמלע וסיפא דקתני הזורק פטור והמושיט חייב דברי הכל היא: **לו דילמא למעלה מי' פליגי**. ומשום הכי פליגי ופטרי רבנן דתין כאן חוזר רה"ר וזורק ממושיט לא ילפינן ורבי עקיבא ליף וסיפא רבנן קאמרי לה: **ועובר** גרסינן. **מרה"י לרה"י ועובר ברשות הרבים עלמה**. ולא גרסינן בריישא הזורק: **והא אמר ר' אלעזר**. בהמלניע וליף ממשא בני קהת למרון: **אלא לאו בזורק**. מייירי מתניתין כי מתניתין וקתני בבריישא עלמה ובהא הוא דמחייב ר' עקיבא משום דנקלטה בחוירו של רה"ר: **למעלה מעשרה**. דליף זורק ממושיט: **ופליגא דרב חלקיה**. הא דר' אלעזר: **סוף שלשה דברי הכל חייב**. ותע"ג דלא נח מודו לכמוהו דמי: **פטור**. **דלא ילפינן זורק ממושיט**: **אלמא לא מחלוקת**. ונקלטה כמה שהומה: **משום שבות**. **זורק מרשותו לרשות מבירו ולאו משום הפסק רה"ר להוא הלין נמי אם היתה אלנו עד שיעבדו**: **ואם היו**. שתיהן הרשויות שלו מותר לכתחילה: **אסור לזרוק מזה לזה**. ואפילו הן שלו לחי מעלו לשל חבירו לא הוה כחבירו שרי שמואל: **לאו מי אוקימנא**. **בעירובין**: **דמדלי חד ומפקי חד**. דמתוך כך צריך לאחן ידו מגבוה לגמוך או מגמוך לגבוה טריך בה ודילמא לא זריק על הגג ונופל לרה"ר ואתי לאתויי. ולכי נקט ואתי לאתויי לחילו משום נפילת רה"ר ליכא חיוב אטלת דמתעסק הוא אלל הוצאה דלא אתכוון לזרוק לרה"ר: **ללבוד דמי**. דרשות שחילו לרה"ר: **אמר ליה**. **סברת היא: לפי שחי אפסר**. להחליק רה"ר מגבשושיות כחילו ונלקטו בחלקט וריבוטי פליינ"א בלע"ז והן בחני גווני כליס של עץ ובגדל חד טעון בחוכו ובהן משום פני רוחב הקרס ומחליקה הלכך גבשושיות נמי רה"ר: **אמר ליה**. לי מסברת לפילו ג' נמי: **המשלשל**. מתחיל למרוג דופני הסוכה בערב לכלי מעלה ומשלשל ונח לכלי מטה: **משלשל**. מוריד: **אם נבוהות מן הארץ ג' טפחים פסולה הא פחות מג' כשרה**. **לחמרינן לבוד כמי שנכפף עליהן ונשלמו עד למטה הכא לאו טעמא למילקט הוא**. נראה לי **דהכי נרסינן מאי חיכא למימר: פשט משום דחויא לה מחילה שהגדיים בוקעין בה**. **ובפחות משלשה בוקעת גדיים**: **מיבא למטה למעלה מאי איכא למימר**. למעלה היכא לחמרינן לבוד למעלה בכמה בוכחין כגון מקיפין ג' חבלים דקיפ טז:) וכגון שהחמיך את הסיכוך מן הלפנות ג' טפחים פסולה (סוכה דף ח.): **למטן דמי**. מתוך שהוא חוסך ומלא הכלא: **אלא שחיו מקורה**. כגון חלר: **וקא קשיא ליה**. הכא לחגמריה ליה:

לבניס

כנגד זו ורה"ר ביניהם (משוות) [בשוות] מותר לזרוק מזו לזו. ואם היתה דיוטא אחת למעלה ואחת למטה שהזורק צריך להעפיק ולזרוק אסור משום גזירה, גזרינן לזרוק דלמא נפלה ברה"ר עצמה ואתי לעיולה מרה"ר לרה"י. ותרגומא נמי להא דרב דאמר ב' בתים שלו בשני צידי רה"ר אסור לזרוק זו לזו, דמידלי חד ומיתתי חד כדפרישנא. והלכתא כוותיה דרב ובלבד דלמעלה מעשרה נפלו. **ואסיקנא** כל פחות מג' טפחים כלבוד דמי, בין למעלה כגון הרחקת סכך מן הדפנות וכיוצא בה ובין למטה, הילכתא גמירי לה. ת"ר הזורק מרה"ר לרה"ר ורה"ר לרה"י באמצע ר' מחייב וחכמים פוטרין. פי' כגון שזרק מרה"ר ונתכוון לנוח ברה"ר אחד ולא נתכוון כדי שינוח ברה"י וגם לא נח ברה"ר, אלא [ה]עברה בלבד העבירה ברה"ר ונח ברה"ר שנתכוון כדי שינוח בה. ואין מקום שזרק עד מקום שנח ד' אמות דכיון דאין בניניהם ד' אמות פטרי רבנן. ורבי סבר קלוטה באויר כמי שהונחה בקרקע דמו. רב ושמואל דאמרי תרוייהו לא חייב רבי אלא בזמן שעברה ברה"י מקורה דסבר ביתה כמאן דמלי דמי וכאילו נחה ברה"ר, ונמצא מכניס ומוציא מרשות לרשות. ואע"ג דלית תמן ד' אמות חייב. ומפרשא בגיטין בהזורק גט. אבל הזורק דרך רה"י שאינו מקורה לא מחייב ר' ולא אמר קלוטה כמי שהונחה. **אמר רב יהודה אמר שמואל מחייב היה רבי שתים אחת משום הכנסה ואחת משום הוצאה.**

גזירה שוה לא גמיר. ומסי תמלא ולינמר מר' עקיבא שהוא קבלה מרבו ותור"ת שהיה להם בקבלה מנין ג"ש שנכל התורה וזו היתה יתילה על החסנון[א] לפיכך לא קיבלה: למימרא

הגהות הב"ח

(א) גמ' ומאי מילתא כמעבירו. נ"ב פי' ופליני בהנחת גופו אי בהנחת חפץ דמי: (ב) שם הא פחות משלשה כשהם מאי איכא למימר הכא היינו:

גליון הש"ם

גמ' והאמר ר"א המוציא משוי. עיין עירובין דף לג ע"ש תד"ה והא מי נעי:

מוסף רש"י

ג"ש לא גמר. ולא למדה מרבו (מכות יד:). **קלוטה.** מתוך הפרוב, כמי שהונחה. ללרך (ג'יטין עט.) הסתם הוחלו ונקלט בחוירה של רה"ר כמי שהונחה בתוכו הוא ותע"ג דלא נח (לעיל ד.). **המוציא** משא למעלה מעשרה. מעבירו בחוכי בילו ואינו על כתפו ואנוח מן הלרך עשרים קלמה, דלי במוחא על כתפו מתניתין היא (לעיל צב.) והא דתנן (לקמן ק.) הזורק ד' אמות בכותל למעלה מעשרה כותל בחוירו למעלה מעשרה רה"ר, דוקא זורק אלל מעביר חייב, דילוף מבני קהת במשכן (לעיל צב.). **שני בתים של אדם אחד.** (ערובין פה:). **דמידלי** חד ומתתי חד. אחד נוטה ואחד נופל, אמת חיבוק מן הגמוך לגבוה ולא יגיע ויפול לרה"ר (שם). **המשלשל דפנות.** כל מלמעלה למטה קרוי אלמול (סוכה טז.). **ללבוד דמי.** (ערוכין פה:). מלמעלה למטה. שהחמיל אלל הסכך ואוהב את הלדי ואת כלפי מטה (סוכה שם וערובין שם).

רבינו חננאל

ופירשו דלא גמר מפי רבו ג"ש זו אלא הוא לעלמו זה, וקי"ל אדם דן ק"ו בעלמו ואין אדם דן ג"ש מעלמו, ומזאת אתה למד דכל ג"ש דלא גמרא הוא ליכא למימר עלה. ור' עקיבא כיון דלא הות גמרא בידיה לפיכך נידחת ולא קיבלה ממנו. ואף לא עמד שאהרן נצטרע, ואי משום דכתיב ויחר אף ה' בם, בנזיפה בעלמא. **נתברר לנו** מפסקא קמא דמתניתין כי הזורק מרה"ר לנוח ברה"ר או מרה"ר לנוח ברשות הרבים, ונעשית משכתבו חייב. **ופסקא** תנינא דמתניתין הזורק מרה"ר לרה"ר אחרת ורה"ר באמצע, ר' עקיבא מחייב וחכמים פוטרין. **ולענין** בניא דרבא למטה מעשרה פליגי, פשיטא לן דמושיט מרה"ר לרה"ר חייב. וכן מושיט מרה"ר לרה"ר (והיינו מעביר ד' אמות ברה"ר) וכמוציא משוי על כתיפו דמי, שהרי למעלה מעשרה הוא, וכן היה משא בני קהת ומלאכה היא. אלא מיהו מושיט מרה"ר לרה"ר אע"פ שלא הגיע ברה"ר עד ד' אמות חייב כיון דנח ברה"ר, שהרי הוא מוציא מרשות לרשות. אבל המגביה חפץ ברה"ר והעבירו ברשות הרבים ולא הכניסו ולא הוציאו מרשות לרשות, אם העבירו ד' אמות חייב ואם לאו פטור. **אלא** כולן פשוטות הן. **ובניא** דרבה נמי פשוטה היא, מדתניא מרה"ר לרה"ר ועובר ברה"ר עצמה, ר' עקיבא מחייב וחכמים פוטרין. ודייקינן מדקתני ברשות הרבים עצמה פשיטא דלמטה מי' פליגי, ולא מיתוקמא במעביר כגון מוציא ומושיט, דהני אפילו למעלה מי' חייב, אלא לאו בזורק ולמטה מי' הוא דחייב ר"ע אבל למעלה מעשרה אפילו ר' עקיבא פוטר. והכא בהא קמיפלגי ר' עקיבא סבר אמרינן קלוטה באויר כמי שהונחה דמי, ורבנן סברי לא אמרינן קלוטה באויר כמה שהונחה דמי. ודר' אלעזר פליגא ושבירא ליה דרבנן פטרי אפילו למטה מי', ור' עקיבא מחייב אפילו למעלה מעשרה טפחים, והאי דקתני ברה"ר עצמה להודיעך כוחן דרבנן דהלכתא כוותיהו. **והא** דאמר רב חלקיה בר טובי תוך שלשה דברי

ו) עיין תוס' לעיל ד' פ' ד"ה ומלא ולהלן ד' ק' ד"ה לחמוה מע"כ כזה.

ו א ב ג מיי' פי"ג מהל' שבת הלכה טז סמג לאוין סה:
ז ד ה מיי' פט"ו שם הל' ח סמג שם טוש"ע או"ח סי' שנ סעיף ג:
ח ו מיי' פי"ג שם הלכה טז:

תורה אור השלם

1 וַיַּעְפְּלוּ לָעֲלוֹת אֶל רֹאשׁ הָהָר וַאֲרוֹן בְּרִית יְיָ וּמֹשֶׁה לֹא מָשׁוּ מִקֶּרֶב הַמַּחֲנֶה:
במדבר יד מד
2 וַיִּחַר אַף יְיָ בָּם וַיֵּלֶךְ:
במדבר יב ט
3 וְהָעָנָן סָר מֵעַל הָאֹהֶל וְהִנֵּה מִרְיָם מְצֹרַעַת כַּשָּׁלֶג וַיִּפֶן אַהֲרֹן אֶל מִרְיָם וְהִנֵּה מְצֹרָעַת:
במדבר יב י
4 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה וַיֹּאמֶר וְהֵן לֹא יַאֲמִינוּ לִי וְלֹא יִשְׁמְעוּ בְקֹלִי כִּי יֹאמְרוּ לֹא נִרְאָה אֵלֶיךָ יְיָ:
שמות ד א
5 וַיַּאֲמֵן הָעָם וַיִּשְׁמְעוּ כִּי פָקַד יְיָ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְכִי רָאָה אֶת עָנְיָם וַיִּקְּדוּ וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ:
שמות ד לא
6 וְהֶאֱמִן בְּיֵי וַיְחַשְּׁבֶהָ לוֹ צְדָקָה:
בראשית טו ו
7 וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אַהֲרֹן יַעַן לֹא הֶאֱמַנְתֶּם בִּי לְהַקְדִּישֵׁנִי לְעֵינֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לָכֵן לֹא תָבִיאוּ אֶת הַקָּהָל הַזֶּה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָהֶם:
במדבר כ יב
8 וַיֹּאמֶר יְיָ לוֹ עוֹד הָבֵא נָא יָדְךָ בְּחֵיקֶךָ וַיָּבֵא יָדוֹ בְּחֵיקוֹ וַיּוֹצִאֶהָ וְהִנֵּה יָדוֹ מְצֹרַעַת כַּשָּׁלֶג:
שמות ד ו
9 וְיַאֲמִנוּ גַּם לִשְׁנֵי הָאֹתוֹת הָאֵל וְלֹא יִשְׁמְעוּ לְקֹלֶךָ וְלָקַחְתָּ מִמֵּימֵי הַיְאֹר וְשָׁפַכְתָּ הַיַּבָּשָׁה וְהָיוּ הַמַּיִם אֲשֶׁר תִּקַּח מִן הַיְאֹר וְהָיוּ לְדָם בַּיַּבָּשָׁה:
שמות ד ח
10 וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל יְיָ בִּי אֲדֹנָי לֹא אִישׁ דְּבָרִים אָנֹכִי גַּם מִתְּמוֹל גַּם מִשִּׁלְשֹׁם גַּם מֵאָז דַּבֶּרְךָ אֶל עַבְדֶּךָ כִּי כְבַד פֶּה וּכְבַד לָשׁוֹן אָנֹכִי:
שמות ד י

לעזי רש"י

פליינ"א. מקצוצה.

מוסף תוספות

א. שלו. תוס' הרא"ש.

רבינו חננאל (המשך)

הכל חייב, למעלה מי' דברי הכל פטור מחטאת ואינו אסור אלא משום שבות, מג' ועד י' ר"ש מחייב וחכמים פוטרין ותניא נמי הכי, פליגא אתרוייהו, אדר' אלעזר דסבר אפילו [למטה] ולמעלה] מי' פליגי, ולרב המנונא דסבר למטה מי' פליגי בעשרה כולהו, הא אמר מג' ועד י' בלבד הוא דפליגי, ותניא כוותיה. וסוגיין דשמעתין דאסור לזרוק מרה"י לרה"ר ורה"ר באמצע בתוך ג' לדברי הכל ואם זרק חייב חטאת. ואע"ג דאמר רבא לקמן (דף ק) בתוך ג' לרבנן צריך הנחה ע"ג משהו, ובהמוציא יין (דף פ) אוקימנן בזורק, מכלל שאם לא נח אפילו ע"ג משהו לא מחייבי רבנן. הא [ה]דרב חלקיה בר טובי עדיפא תניא כוותיה בהדיא. מג' ועד י' פטור אבל אסור כרבנן. **למעלה** מעשרה, אם אין אותן ב' רשויות שלו אסור לזרוק מזו לזו משום שבות, ואם הם ב' דיוטאות שלו זו